

Nyírfalvi Károly

Árok magaslik szívem mélyén

Mélyről, nagyon mélyről jönnek,
hogy is hihetném, mások szavait
kántálom egyre virradattól alkonyatig:

*ha volna egy valószínűtlen nő
amilyen valószínűtlen vagyok én...*

mint elhagyott biciklik nyoma
egymáson a sárban, felismerem
mindet, s azt is, ki mit mondott,
miket és kinek, rejtvényeimet
majd ki fejt meg talán épp nekem,
tőlem indul és nálam ér véget,
mint elhagyott bicikli nyoma a sárban
a talpam alatt elomlón, vagy félig
sülten a száradó napon: –

*Mert elhagyatnak akkor mindenké.
Külön kerül az egeké, s örökre
a világvégi esett földeké,
s megint külön a kutyaólak csöndje.*

Mint elhagyott biciklik nyoma
egymáson a sárban, mint elhagyott
bicikli nyoma a talpam alatt elomlón,
magába szív és kidob az éjszaka,
a körúton hálnak a lelkek, ha korán
indulok,

*valahol az úton kincset is
találhatok, magamba szívom a
föld illatát, a földét, behálózva utakkal,
azokon pedig emberekkel, akik e végtelen
és mérhetetlen földről álmodoznak,
sírnak már a gyerekek, mert senki
nem törődik velük, ma éjjel kihunynak
a csillagok, bizonyára lehanyatlík már
az esthajnalcsillag is, halvány szikrázó
fényét hullatja, s mindez nem sokkal a
teljes és tökéletes éjszaka beállta előtt,
mely áldást hoz a földre, sötét fátylába
burkolja a folyókat, betakarja a
hegycsúcsokat, bebugyolálja az utolsó*

*partot is, és senki, de senki nem tudja,
mi vár rá, csak azt tudja, hogy mind
magányosabb, öregebb, nyomorultabb lesz...*

Egy nap sárga papírok jönnek, mint
elhagyott bicikli nyoma a járdán,
a parkban, ott ültünk délután az
órány fényben, glóriát font köréd az
elmúlás; motyogtam valamit magam
elé, hogy beidéztek; nem követtem el,
amit nem lehet, azt sem, amit lehet.

*Azt hiszem, szeretlek, lehunyt szemmel
sírók azon, hogy élsz,*

s akár a hangok
a testből, kilépek magamból, szavaim
tornácán megidézem a beszédes
hallgatást, keskeny ajakkal magamat
idézgetve mások nyelvén mindörökké.

A dőlt betűvel szedett részek torzított idézetek Gregory Corso, Pilinszky János, Jack Kerouac műveiből.

Hujbert Ágnes

El

költözéshajnal
taszítja testem
hideg takaró
mielőtt
fel kell ébredni
mégis
lábam közé gyűröm
dekadens reggel
hajnali halálos álmokból
saját ágyamban
támadok fel
hűvösre meszelt falak
eltávolodnak
forgolódás
magam körül
takaróba gabalyodás

nyújtózkodás
meztelenül napfényben
Istenhez sóhajtás
dobozba dobálás
kávé lefőtt
keserű életreklám
pillanat alatt
üresre meszelt
kriptafalakkal körülvett
kartondobozokban
sok apró személyes
instant szamszára
éjjel feloldom
új szerelemben
másik sírboltban